

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 184

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 martie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
206.	2	85.	11
— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Pentru Merit</i>		— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Romi Mihăescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități	
207.	2		
— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Sanitar</i> în grad de <i>Ofițer</i>		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 512 din 5 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	3–8	377.	11–12
		— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea derogării în scop științific pentru specia râs (<i>Lynx lynx</i>)	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
163.	9	1.280/235.	13
— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 358/2019 privind aprobarea Strategiei naționale de dezvoltare a ecoturismului — context, viziune și obiective — 2019—2029		— Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.471/332/2022 privind stabilirea condițiilor pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 165 alin. (1) ¹ —(1) ³ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
83.	10	20.508.	13
— Decizie privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Nicolae Sorescu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului		— Ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componentei nominale a acestuia	
84.	10	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Teodor-Cătălin Vătafu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale		Hotărârea din 12 decembrie 2023 în Cauza P. împotriva României	14–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c) și ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere a rolului decisiv pe care l-a avut la restaurarea monumentelor ridicate în cinstea eroilor ostași români, căzuți în cel de-al Doilea Război Mondial,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*, cu însemn de pace, pentru civili, domnului profesor dr. Gerhard Gürtlich, șef al secției financiare în cadrul Organizației Crucea Neagră austriacă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 6 martie 2024.
Nr. 206.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind conferirea Ordinului *Meritul Sanitar* în grad de *Ofițer***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c), ale art. 7 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 539/2003 privind Ordinul *Meritul Sanitar* și Medalia *Meritul Sanitar*, cu modificările ulterioare,

în semn de apreciere pentru contribuția avută la îmbunătățirea calității educației și practicii asistenților medicali și moașelor din țara noastră, contribuind la consolidarea relațiilor bilaterale româno-irlandeze în domeniul medical,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Sanitar* în grad de *Ofițer* domnului Thomas Kearns, profesor, fost director executiv al Facultății de Asistente Medicale și Moașe din cadrul Colegiului Regal al Chirurgicalilor din Irlanda (RCSI).

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 6 martie 2024.
Nr. 207.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512

din 5 octombrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Anca Mihaela Trofin în Dosarul nr. 5.155/105/2020 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.283D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.476D/2021, nr. 2.607D/2021 și nr. 3.259D/2021—nr. 3.262D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Virgil Haidu și alții, Delia-Anca Onița, Nicoleta Rădocă, Florin Ovidiu Bendea, Ciprian Hambaraș și Vladimir Birău în dosarele nr. 641/84/2020, nr. 568/117/2020, nr. 562/117/2020, nr. 556/117/2020, nr. 554/117/2020 și nr. 576/117/2020 ale Curții de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.476D/2021, nr. 2.607D/2021 și nr. 3.259D/2021—nr. 3.262D/2021 la Dosarul nr. 2.283D/2021, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Referitor la critica raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție, arată că stabilirea momentului de la care începe să curgă începutul prescripției este atributul exclusiv al legiuitorului. În ceea ce

privește critica vizând încălcarea art. 16 din Constituție, arată că motivele invocate de autorii excepției sunt chestiuni de fapt, care nu țin de competența Curții Constituționale. Critica referitoare la existența unei diferențe de remunerare între persoanele care se bucură de hotărâri judecătorești și cele care nu au astfel de hotărâri este neîntemeiată, întrucât sunt avute în vedere persoane aflate în situații diferite. Cu privire la criticile referitoare la încălcarea dreptului de acces liber la justiție, arată că reglementarea unor termene de prescripție nu aduce atingere acestui drept fundamental, ci ordonează exercitarea lui. În sfârșit, consideră că nu este încălcat nici dreptul de proprietate. Din contră, textele de lege criticate reglementează modalitatea de recuperare a unor pagube, protejând astfel dreptul de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 15 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.155/105/2020, **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Anca Mihaela Trofin într-o cauză având ca obiect drepturi bănești, aflată în etapa procesuală a apelului.

8. Prin Încheierea din 26 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 641/84/2020, Încheierea din 2 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 568/117/2020, încheierile din 24 mai 2021, pronunțate în dosarele nr. 562/117/2020, nr. 556/117/2020 și nr. 554/117/2020, și prin Încheierea din 28 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 576/117/2020, **Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Virgil Haidu și alții, Delia-Anca Onița, Nicoleta Rădocă, Florin Ovidiu Bendea, Ciprian Hambaraș și Vladimir Birău în cauze având ca obiect cereri referitoare la drepturi salariale ale personalului din justiție, aflate în etapa procesuală a apelului.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia, referindu-se la art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, arată că din textul legal criticat rezultă că termenul de prescripție de 3 ani curge de la data producerii pagubei, independent de împrejurarea dacă persoanele păgubite au avut cunoștința de producerea pagubei și de întinderea acesteia. Neconstituționalitatea provine din faptul că legiuitorul nu a impus obligativitatea ca termenul de promovare a acțiunii în justiție îndreptate împotriva angajatorului să fie calculat de la momentul în care salariații păgubiți au cunoscut săvârșirea actului de discriminare și producerea pagubei sau de la momentul în care acest act s-a produs în mod concret și efectiv (data plății discriminatorii efective), și nu de la momentul lunilor pentru care această plată s-a realizat. Este avută în vedere situația când salariații se adresează justiției ca urmare a pagubei produse în urma unei discriminări.

10. Cu privire la principiul accesului liber la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorii excepției invocă cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 670 din 18 mai 2011, referitor la faptul că accesul la justiție trebuie să fie asigurat în mod efectiv și eficace. De asemenea, aceștia amintesc că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este să apere nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective, în acest sens fiind Hotărârea din 12 iulie 2001, pronunțată în *Cauza Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Totodată, amintesc că principiul accesului liber la justiție implică și adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, care să cuprindă cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, în acest sens fiind Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*.

11. Dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 nu fac distincția dacă angajatul a cunoscut sau nu producerea pagubei și nici dacă data producerii pagubei este data la care un angajator a efectuat o plată discriminatorie sau data aferentă unei indemnizații lunare pentru care plata discriminatorie s-a realizat.

12. În speță, s-au achitat, în mod retroactiv, doar pentru o parte din personalul din justiție, sume reprezentând diferențe salariale aferente perioadei cuprinse între anul 2010 până în prezent, perioadă în care și autorii excepției aveau aceeași calitate și au prestat aceeași muncă, fiind astfel încălcat art. 16 din Constituție, cu nesocotirea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016.

13. Or, dacă se apreciază că termenul pentru formularea acțiunii curge de la data scadențelor lunare ale salariilor (pentru care s-au achitat diferențe), atunci față de autorii excepției sunt lipsite de orice efecte remediile juridice reglementate de prevederile legale criticate.

14. Din această perspectivă, apreciază că art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 aduce atingere principiului egalității în drepturi, precum și dreptului de a accede efectiv la justiție pentru apărarea propriilor drepturi legitime. De asemenea, contravin art. 9 alin. (1) din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și art. 47 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

15. Totodată, autorii excepției apreciază că dispozițiile legale cuprinse în art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 contravin și art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa privind previzibilitatea legii, în condițiile în care legiuitorul nu a impus obligativitatea ca termenul de promovare a acțiunii în justiție, îndreptată împotriva angajatorului, să fie calculat de la momentul la care autorii excepției ar fi cunoscut actul de discriminare, producerea pagubei și întinderea prejudiciului.

16. Sub acest aspect, subliniază că instanța constituțională a sancționat neconstituționalitatea unor prevederi dintre cele mai diverse, motivat de caracterul lor neclar, echivoc sau puțin previzibil, raportat în mod direct la dispozițiile Constituției României. Cerința previzibilității, a clarității și a caracterului accesibil al legii a fost consacrată și la nivelul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului sau a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

17. Cu privire la cerințele de previzibilitate a legii, autorii excepției invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 391 din 4 iunie 2019, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006 și Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

18. Autorii excepției invocă și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care acestea se aplică doar magistraților/personalului auxiliar de specialitate și conex care au obținut hotărâri judecătorești anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, nu și magistraților/personalului auxiliar de specialitate și conex care au fost în imposibilitate legală, reală și efectivă de a obține astfel de hotărâri judecătorești în perioada cuprinsă între 2010 și 2019.

19. Autorii excepției arată că nu au avut posibilitatea legală de a solicita majorarea indemnizației de încadrare ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, act normativ care prevedea expres că drepturile salariale sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în această lege, existând astfel o discriminare de remunerare în raport cu colegii lor, inclusiv pe criteriul vârstei. Aceasta înseamnă, în fapt, că doar magistrații/personalul auxiliar de specialitate mai în vârstă, cu hotărâri judecătorești ale căror dispozitive au fost lămurite prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, au beneficiat de plata/recunoașterea retroactivă a drepturilor bănești pentru perioada 2010—2015.

20. Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la interzicerea discriminării, prevederilor art. 16 din Constituție și Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, din care rezultă că hotărârile judecătorești pot reprezenta o sursă a discriminării și că este nepermis ca personalul de același grad, gradație, aceeași vechime în funcție sau în specialitate și cu aceleași studii să aibă indemnizații de încadrare diferite. Totodată, Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 se referă expres la hotărârile prin care „s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat” și a apreciat că acestea reprezintă sursa unei discriminări care se impune să fie înlăturată.

21. Textul de lege criticat contravine și dispozițiilor constituționale ale art. 24 cu privire la dreptul la apărare și ale art. 21 care consacră accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, o cerere de chemare în judecată ar fi fost respinsă ca nefondată, raportat la dispozițiile exprese ale art. 1 alin. (2) din acest act normativ, iar în prezent cererea autorilor excepției ar putea să fie respinsă ca prescrisă, încălcându-se dreptul de acces la o instanță, care contravine reglementărilor constituționale și europene indicate.

22. Autorii excepției consideră că textul legal criticat contravine și prevederilor cuprinse în art. 1 alin. (5) din Constituție. Totodată, dispozițiile legale criticate încalcă și prevederile art. 44 din Constituție privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate, precum și a creanțelor asupra statului și pe cele ale art. 1 al Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, despăgubirile pentru discriminarea salarială intră în noțiunea de „bun”, având izvorul în practica judecătorească de la nivelul întregii țări, în concret hotărârile judecătorești pronunțate în perioada 2006—2009, ale căror dispozitive au fost lămurite ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 7 din 11 februarie 2019 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, precum și în art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019.

23. **Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în care se arată că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili condițiile de exercitare a dreptului de acces la justiție, inclusiv prin instituirea unor termene, aceasta neconstituind o restrângere a exercițiului acestui drept, ci doar o modalitate de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite. Mai reține și faptul că, anterior datei de 9 aprilie 2015, nu se poate da aplicabilitate generală unor hotărâri judecătorești privind drepturi salariale atât timp cât nu există temei legal pentru egalizarea indemnizațiilor de încadrare. Despre egalizarea salarială se poate vorbi doar cu începere de la data de 9 aprilie 2015, în contextul Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice. Sunt invocate și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 580 din 14 iulie 2020. Consacrarea legislativă doar de la un moment dat a unei modalități de egalizare salarială nu înseamnă lipsa de previzibilitate a legii și nici încălcarea egalității în drepturi. În privința criticilor aduse art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, apreciază că argumentele invocate se referă la modalitatea de aplicare a legii la o situație de fapt concretă.

24. **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă** apreciază că este neîntemeiată excepția de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, însă este întemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, fiind contrare prevederilor art. 16 din Constituție.

25. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

26. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că în privința criticilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, prin raportare la prevederile art. 16, 21 și 24 din Constituție și la cele ale art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 580 din 14 iulie 2020. Apreciază că dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 recunosc dreptul titularului la exercitarea acțiunii și asigură posibilitatea de valorificare a acestuia într-un termen care începe să curgă de la data producerii pagubei, deci într-un cadru precis determinat, impus de rațiuni sociale majore, respectiv de evitarea stării de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile, precum și de asigurarea stabilității și securității acestora. Cu privire la critica de neconstituționalitate a normelor de la art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituția României, învederează că textul de lege este suficient de clar și previzibil, nefiind încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind previzibilitatea legii. Dispozițiile criticate sunt, așa cum a statuat Curtea Constituțională în Decizia nr. 580 din 14 iulie 2020, în măsură să înlăture orice dubiu cu privire la momentul nașterii dreptului la acțiunea în răspundere patrimonială sau în restituirea unei plăți nedatorate, în condițiile în care momentul începerii cursului prescripției extinctive este unul singur, bine determinat, respectiv „data producerii pagubei”. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, precizează că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme care să se refere la excluderea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești și nici nu neagă existența acestora. Astfel, de la data intrării sale în vigoare Legea-cadru nr. 330/2009 a creat un nou cadru legislativ, instituind reguli noi în ceea ce privește modul de stabilire a salariilor de bază pentru întreg personalul din aparatul propriu al autorităților administrației publice. În aceste condiții, prin adoptarea unui nou sistem de salarizare pentru personalul bugetar, legiuitorul a acționat în domeniul propriu de competență, fără a interfera, sub niciun aspect, cu activitatea de înfăptuire a justiției. În consecință, prevederile art. 16, 44, 124 și 125 din Constituție nu au fost încălcate. De asemenea, textul criticat este suficient de previzibil, nu creează discriminări, nu împiedică accesul la justiție și nici nu încalcă dreptul la apărare.

27. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

28. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

29. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, în interpretarea dată prin

Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 6 mai 2019. Curtea constată că Legea nr. 62/2011 a fost abrogată prin art. 189 din Legea nr. 367/2022 privind dialogul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1238 din 22 decembrie 2022, în timp ce Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010. Având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt aplicabile în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011: „*Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate după cum urmează: (...)*”

c) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”;

— Art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009: „(2) *Începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.*”

30. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor articole din Constituție: art. 1 alin. (5), în componenta sa privind previzibilitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care consacră accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și art. 124 privind înfiptuirea justiției. De asemenea, susțin că sunt încălcate prevederile art. 20 raportat la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, în componenta privind accesul efectiv la o instanță, și ale art. 14 privind interzicerea discriminării, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție. Totodată, sunt invocate și dispozițiile art. 2 și ale art. 3 alin. (1) lit. c) teza finală, ale art. 9 alin. (1) din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și ale art. 47 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost invocată în cauze în care s-a solicitat acordarea unor drepturi salariale în temeiul legislației anterioare intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, respectiv art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la

Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007. Autorii excepției sunt persoane care, din motive obiective, nu au beneficiat de recunoașterea acestor drepturi anterior intrării în vigoare a legii mai sus amintite, în timp ce o parte din personalul din justiție a beneficiat de aceste drepturi, în temeiul unor hotărâri judecătorești. Prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a decis că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.”

32. O primă critică pe care o formulează autorii excepției vizează dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, aceștia considerând că sunt neconstituționale întrucât nu au impus obligativitatea ca termenul de promovare a acțiunii în justiție îndreptate împotriva angajatorului să fie calculat de la momentul la care salariații plățiți au cunoscut săvârșirea actului de discriminare și producerea pagubei sau de la momentul în care acest act s-a produs în mod concret și efectiv.

33. Dincolo de aspectele de fapt invocate în cauză, Curtea reține că, în esență, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că termenul prevăzut de art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 curge de la data producerii pagubei, și nu de la data când persoana plătită a luat cunoștință de producerea pagubei.

34. Curtea reține că termenul prevăzut de art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 vizează, deopotrivă, atât acțiunile în justiție ale salariaților, cât și pe cele ale angajatorului.

35. Prin Decizia nr. 580 din 14 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 27 octombrie 2020, Curtea Constituțională a analizat o critică similară, formulată din perspectiva angajatorului. La paragraful 19 din decizia amintită, Curtea a reținut că stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție este în atribuția legiuitorului, fără ca prin aceasta să se încalce principiul legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție. La paragrafele 23 și următoarele din aceeași decizie, Curtea a statuat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care aceasta își produce efectele nu pot fi considerate de natură să îngreudească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabil de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie

ordinii de drept, absolutizarea exercițiului unui anumit drept având consecință fie negarea, fie amputarea drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire, în egală măsură. Curtea Constituțională a amintit și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza Z și alții împotriva Regatului Unit, în care s-a reținut că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale poate fi invocat de orice persoană care consideră că a existat o ingerință ilegală în privința exercițiului unuia dintre drepturile sale având caracter civil, adăugând însă că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut” și că „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție”.

36. Referitor la critica ce vizează încălcarea art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată, prin faptul că dispoziția de lege criticată îngreuește nelegal posibilitatea de recuperare a prejudiciului, Curtea Constituțională a constatat că aceasta este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat reglementează tocmai posibilitatea de recuperare a pagubelor aduse angajatorului, necontravenind astfel principiului constituțional potrivit căruia proprietatea privată este garantată și ocrotită prin lege. Cât privește pretinsa exproprierie fără a fi impusă de o cauză de utilitate publică și fără dreptă și prealabilă despăgubire, Curtea a reținut că și această critică este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu reglementează măsura exproprierii.

37. Curtea apreciază că cele reținute prin Decizia nr. 580 din 14 iulie 2020, precitată, sunt, *mutatis mutandis*, aplicabile în prezenta cauză, criticile de neconstituționalitate fiind, în esență, similare.

38. Cât privește stabilirea, în mod concret, a momentului de la care începe să curgă termenul prevăzut de art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011, respectiv care este momentul producerii pagubei, Curtea observă că acesta reprezintă un aspect ce revine, în mod exclusiv, competenței instanțelor de judecată, vizând aplicarea legii.

39. În concluzie, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea nr. 62/2011 este neîntemeiată.

40. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate pe care autorii excepției o formulează în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, Curtea Constituțională reține că autorii excepției consideră ca fiind neconstituțională această interpretare, în măsură în care prevederile criticate se aplică doar magistraților/personalului auxiliar de specialitate și conexe care au obținut hotărâri judecătorești anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, nu și magistraților/personalului auxiliar de specialitate și conexe care au fost în imposibilitate legală, reală și efectivă de a obține astfel de hotărâri judecătorești în perioada cuprinsă între anii 2010 și 2019.

41. Cu privire la această critică, instanța de contencios constituțional apreciază că prezintă relevanță cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 166 din 26 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 20 iunie 2019. Cu acel prilej, Curtea a analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul

pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, decizie prin care instanța supremă a stabilit că „În aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.”

42. Prin Decizia nr. 166 din 26 martie 2019, precitată, Curtea Constituțională a făcut o amplă descriere a legislației în materia salarizării, reținând, în paragraful 24 și următoarele, că nu sunt întemeiate susținerile care se referă, în esență, la o egalizare a indemnizațiilor de încadrare brute lunare, calculate încă de la data pronunțării unor hotărâri judecătorești (în speță, anul 2008), prin care s-a stabilit în favoarea unor magistrați dreptul de a avea inclusă în indemnizație majorarea de 18% instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, așadar și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015, dat fiind faptul că înainte de această dată nu exista temeiul legal pentru egalizarea tuturor indemnizațiilor de încadrare, respectiv și pentru magistrații care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorarea indemnizațiilor de încadrare. Or, Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, prin care s-a statuat că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare” trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, a avut în vedere existența unui temei legal în acest sens, Curtea statuând (la paragraful 30 din decizia amintită) că, în caz contrar, ar fi lipsite de sens și s-ar anula voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 9 iunie 2016, și anume de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente.

43. Curtea a amintit că, așa cum a statuat în jurisprudența sa, în sfera publică, salariile/indemnizațiile/soldele sunt stabilite în baza legii, ca act al legiuitorului originar sau delegat, iar manifestarea de voință a angajatorului public este condiționată și limitată de lege. Prin urmare, autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească (în ceea ce privește obligarea autorității publice la plata unor drepturi salariale) este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale în baza căreia subzistă o atare obligație a autorității publice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011).

44. Prin urmare, Curtea a reținut că, deși existau hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea magistraților sau a personalului asimilat prin care s-a recunoscut dreptul de a beneficia de majorarea indemnizațiilor de încadrare brute lunare cu 18%, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, acestea nu erau pronunțate pe baza unei legislații cu aplicabilitate generală, dat fiind faptul că nu exista un act normativ care să

prevadă că aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, fiecărui grad, fiecărei trepte, gradației, vechimii în muncă și în specialitate, respectiv, cu referire la prezenta cauză, pentru întreaga familie ocupațională de funcții bugetare „Justiție”.

45. De altfel, în sens similar s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, cu privire la chestiunea de drept vizând interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, prin decizia amintită, paragrafele 75—81, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, între altele, că soluția legislativă a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim a fost adoptată de legiuitor, începând cu data de 9 aprilie 2015, prin introducerea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, și, prin urmare, aceste majorări salariale (ce includ drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive, indiferent dacă au fost emise sau nu ordine de salarizare în acest sens) trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, fiecărui grad, fiecărei trepte, gradației, vechimi în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal [art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, introdus prin Legea nr. 71/2015].

46. Tot prin Decizia nr. 166 din 26 martie 2019, Curtea Constituțională a subliniat că instanțele judecătorești nu au

posibilitatea să anuleze prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și să le înlocuiască cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecătii. Astfel, prin deciziile nr. 818, nr. 819, nr. 820 și nr. 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea a statuat că prevederile art. 1, ale art. 2 alin. (3) și ale art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

47. Deși dispozițiile de lege analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 166 din 26 martie 2019 diferă de obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, respectiv dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, problema de drept pusă în discuție este similară, astfel că soluția și considerentele Deciziei nr. 166 din 26 martie 2019 sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

48. Prin urmare, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, este neîntemeiată.

49. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—

3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anca Mihaela Trofin în Dosarul nr. 5.155/105/2020 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, respectiv de Virgil Haidu și alții, Delia-Anca Onița, Nicoleta Rădocă, Florin Ovidiu Bendea, Ciprian Hambaraș și Vladimir Birău în dosarele nr. 641/84/2020, nr. 568/117/2020, nr. 562/117/2020, nr. 556/117/2020, nr. 554/117/2020 și nr. 576/117/2020 ale Curții de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și ale art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și Curții de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Patricia-Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 358/2019 privind aprobarea Strategiei naționale de dezvoltare a ecoturismului — context, viziune și obiective — 2019—2029

Având în vedere prevederile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 358/2019 privind aprobarea Strategiei naționale de dezvoltare a ecoturismului — context, viziune și obiective — 2019—2029, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 358/2019 privind aprobarea Strategiei naționale de dezvoltare a ecoturismului — context, viziune și obiective — 2019—2029, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 și 520 bis din 26 iunie 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 3 se introduce un nou articol, art. 4, cu următorul cuprins:

„Art. 4. — Finanțarea necesară îndeplinirii obiectivelor prevăzute în Strategia națională de dezvoltare a ecoturismului — context, viziune și obiective — 2019—2029 se realizează în limita creditelor de angajament și a creditelor bugetare aprobate anual cu această destinație în bugetele instituțiilor/autorităților publice implicate.”

2. La anexă, la capitolul IV, ultimul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„Anexele nr. 1—13 fac parte integrantă din Strategia națională de dezvoltare a ecoturismului în România — context, viziune și obiective — 2019—2029.”

3. La anexă, anexele nr. 11 și 12 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2*) la prezenta hotărâre.

4. La anexă, după anexa nr. 12 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 13, al cărei conținut este prevăzut în anexa nr. 3*) la prezenta hotărâre.

Art. II. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri vor fi aprobate, prin ordin al ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului, Regulamentul privind constituirea, organizarea și funcționarea Comisiei pentru desemnarea destinațiilor ecoturistice, precum și procedura de evaluare privind desemnarea destinațiilor ecoturistice.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU
Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu

Ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului,
Ștefan-Radu Oprea

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,
secretar de stat

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Marin Țole,
secretar de stat

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Adrian Căciu

p. Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete,
secretar de stat
Ministrul culturii,
Raluca Turcan

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Florin-Ionuț Barbu

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Bogdan-Gruia Ivan

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin-Mihai Grindeanu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 22 februarie 2024.
Nr. 163.

*) Anexele nr. 1—3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu
al domnului Nicolae Sorescu, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

În temeiul art. 29, art. 397, art. 516 lit. a), art. 517 alin. (1) lit. d) și alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 533 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Se constată încetarea de drept a raportului de serviciu al domnului Nicolae Sorescu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, ca urmare a îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, la data de 3 martie 2024.

(2) Domnul Nicolae Sorescu predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data intrării în vigoare a prezentei decizii.

(3) Prezenta decizie poate fi contestată la instanța competentă în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 6 martie 2024.
Nr. 83.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul
Teodor-Cătălin Vătafu a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general adjunct al
Ministerului Muncii și Solidarității Sociale**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul muncii și solidarității sociale prin Adresa nr. 951/SBO din 27 februarie 2024, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/7.289/M.A. din 27 februarie 2024, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 7.808/2024,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Teodor-Cătălin Vătafu, director gradul II la Direcția relații externe și organizații internaționale din cadrul Direcției generale afaceri europene și relații internaționale, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 6 martie 2024.
Nr. 84.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Romi Mihăescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități

Având în vedere propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale formulată prin Adresa nr. 950/SBO din 27 februarie 2024, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/7.288/MA din 27 februarie 2024, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 7.971/2024,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 8 martie 2024, domnul Romi Mihăescu, expert, clasa I, grad profesional superior, la Direcția registrul statistic al întreprinderilor din cadrul Institutului Național de Statistică, exercită, cu caracter temporar, prin

detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 6 martie 2024.
Nr. 85.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea derogării în scop științific pentru specia râs (*Lynx lynx*)

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 121.981 din 15.02.2024 al Direcției generale biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 373 din 31.08.2023,

ținând seama de prevederile proiectului „The missing Lynx: A stepping stone population for the Eurasian lynx in the Thuringian Forest, central Germany”, precum și de cele ale Acordului de parteneriat nr. 6.795/7.262 din 21.06.2023, încheiat între Asociația pentru Conservarea Diversității Biologice și Regia Națională a Pădurilor — Romsilva și ale Contractului de colaborare nr. 104 din 30.08.2023, încheiat între Regia Națională a Pădurilor — Romsilva și BUND Landesverband Thuringen,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009, în temeiul prevederilor art. 38 alin. (1) lit. a) și d) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și

completările ulterioare, se aprobă capturarea a 30 de exemplare din specia *Lynx lynx* de pe fondurile cinegetice gestionate de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva de pe raza județelor Bacău, Neamț, Suceava, Vrancea, după cum urmează:

Specia	Numărul exemplarelor	Stadiul de dezvoltare	Starea exemplarelor înaintea prelevării	Starea exemplarelor după prelevare	Obiectiv
Râs (<i>Lynx lynx</i>)	15	Adult, subadult	Vii	Vii	Evaluarea mărimii teritoriului utilizat și monitorizarea deplasărilor râșilor la nivelul Carpaților Orientali prin măsurători biometrice, prelevare probe biologice, montare colier GPS, eliberare la locul de captură
Râs (<i>Lynx lynx</i>)	15	Adult, subadult	Vii	Vii	Constituirea unei populații de râs în centrul Europei prin relocare în Germania și realizarea de măsurători biometrice, prelevare probe biologice, montare colier GPS

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 30 aprilie 2029.

(2) Capturarea se realizează numai de către Asociația pentru Conservarea Diversității Biologice, denumită în continuare *beneficiar*, împreună cu personal tehnic de specialitate al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, partener în cadrul proiectului „Lynx Thuringia. Connecting Lynx Populations across Europe”, și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită agenției județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a

desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia, în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mircea Fechet

București, 21 februarie 2024.
Nr. 377.

ANEXĂ

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

.....

Specia pentru care s-a acordat derogarea

.....

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

.....

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

.....

.....

Stocarea și destinația specimenelor

.....

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Așașă documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.280 din 29 februarie 2024

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 235 din 22 februarie 2024

ORDIN

pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.471/332/2022 privind stabilirea condițiilor pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 165 alin. (1)¹—(1)³ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Având în vedere:

— Referatul de aprobare nr. AR 3.951 din 29.02.2024 al Ministerului Sănătății și nr. DG 1.300 din 22.02.2024 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;
— art. I pct. 13¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2018 privind reglementarea unor măsuri în domeniul sănătății, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2022,
în temeiul prevederilor art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — La articolul 3 din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.471/332/2022 privind stabilirea condițiilor pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 165 alin. (1)¹—(1)³ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 31 mai 2022, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Pentru personalul încadrat în unitățile sanitare publice aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de

sănătate, indemnizația prevăzută la art. 2 se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, prin transferuri către bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate — titlul II «Bunuri și servicii», de la domeniul de asistență medicală pentru care este încheiat contract cu casa de asigurări de sănătate.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Valeria Herdea

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia

Având în vedere:

— Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 933/2022 privind aprobarea Strategiei naționale de cercetare, inovare și specializare inteligentă 2022—2027;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.188/2022 privind aprobarea Planului național de cercetare, dezvoltare și inovare 2022—2027, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2022 pentru aprobarea Normelor metodologice privind evaluarea, contractarea, finanțarea și monitorizarea programelor-nucleu de cercetare-dezvoltare;

— Referatul nr. 903 din 4.03.2024 privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul cercetării, inovării și digitalizării emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 18 martie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — (1) Mandatul membrilor CNCS este de 4 ani.

(2) În situații excepționale, mandatul membrilor CNCS poate fi prelungit cu până la maximum 6 luni prin ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Bogdan-Gruia Ivan

București, 5 martie 2024.
Nr. 20.508.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 12 decembrie 2023 în Cauza P. împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 36.049/21)

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza P. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din: Tim Eicke, președinte, Branko Lubarda, Ana Maria Guerra Martins, judecători, și Ilse Freiwirth, grefier adjunct de secție, având în vedere:

— cererea (nr. 36.049/21) îndreptată împotriva României, prin care o resortisantă a acestui stat, doamna P. („reclamanta”), născută în 1984 și domiciliind în Cernica, reprezentată de domnul F.V. Ștefan, avocat în București, a sesizat Curtea la 7 iulie 2021 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”);

— decizia de a aduce prezenta cerere la cunoștința guvernului român („Guvernul”), reprezentat de agentul său guvernamental, doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe,

— decizia de a examina cu prioritate cererea [art. 41 din Regulamentul Curții („Regulamentul”)];

— observațiile părților;

— decizia prin care Curtea a respins obiecția Guvernului față de examinarea cererii de către un comitet, după ce a deliberat în camera de consiliu la 21 noiembrie 2023, pronunțând prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea are ca obiect violența domestică a cărei victimă pretinde că a fost reclamanta. Persoana în cauză afirmă că atât ea, cât și copiii săi, născuți în 2014 și 2016, au fost supuși din partea soțului său, T., unor abuzuri fizice repetate, constatate prin certificatele medico-legale din martie și iulie 2017, precum și unor abuzuri psihologice, susținute de rapoarte de expertiză, inclusiv de un raport de evaluare psihologică privind cei doi copii întocmit de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului la 9 aprilie 2019, care atestă consecințele psihologice ale violențelor la care au fost supuse persoanele în cauză. Acest raport a fost depus la dosarul de urmărire penală.

2. La 24 septembrie 2018, reclamanta a depus o plângere penală pentru violență domestică, amenințare și șantaj privind fapte de violență săvârșite între ianuarie 2015 și august 2018.

3. La 11 februarie 2020, în cadrul urmăririi penale, poliția l-a informat pe suspectul T. cu privire la acuzațiile formulate împotriva lui. La 21 iulie 2020, T. a fost audiat de poliție, după ce aceasta din urmă i-a trimis două citații la 31 octombrie 2019 și la 4 februarie 2020, la care T. nu a răspuns. În declarația sa, el a recunoscut că a amenințat-o pe reclamantă cu moartea, dar a adăugat că a făcut-o pentru că era supărat și că nu îi dorea niciun rău.

4. În același timp, la 21 septembrie și 24 octombrie 2018 și la 28 ianuarie 2019, reclamanta a obținut ordine de protecție succesive pentru ea și pentru copiii săi, pentru o perioadă cumulată de nouă luni, în temeiul Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice.

5. Printr-o hotărâre din 26 februarie 2020, Judecătoria Alexandria a pronunțat divorțul dintre reclamantă și T. și i-a încredințat mamei copiii. Printr-o hotărâre din 8 ianuarie 2021, Tribunalul Teleorman a admis apelul declarat de T. și a decis că autoritatea părintească va fi exercitată în comun de ambii părinți, că domiciliul copiilor va fi stabilit la mamă și că tatăl va avea drept de vizitare.

6. Prin ordonanța din 4 martie 2021, parchetul de pe lângă judecătoria de sector competentă din București a dispus clasarea parțială a cauzei în ceea ce privește mai multe acte de

violență comise între 2015 și sfârșitul anului 2017 și continuarea cercetărilor în ceea ce privește actele de violență comise între aprilie și august 2018, inclusiv un episod care a avut loc în noaptea de 16 spre 17 august 2018, în urma căruia reclamanta și-a dus copiii la spitalul din localitate, deoarece aceștia vomitaseră după ce fuseseră bătuți de tatăl lor.

7. Urmărirea penală era încă în curs în iulie 2021, dată când a fost depusă cererea la Curte.

8. Printr-o încheiere interlocutorie pronunțată la 5 mai 2022, judecătoria de sector competentă din București a admis contestația reclamantei privind durata excesivă a urmăririi penale având ca obiect violența domestică și a dispus finalizarea cercetărilor până la 5 noiembrie 2022.

9. Printr-o încheiere interlocutorie pronunțată la 18 mai 2023, aceeași instanță a admis a treia contestație a reclamantei privind durata excesivă a urmăririi penale și a dispus finalizarea cercetărilor până la 30 iunie 2023. În hotărârea sa, instanța a precizat că singurul demers făcut după 5 mai 2022 și în termen de șase luni de la această dată a fost contactarea telefonică a unui martor la 27 iulie 2022 și, ulterior, întocmirea unui proces-verbal în care se menționa că martorul nu locuia la o anumită adresă. De asemenea, instanța a constatat că, în urma celei de-a doua contestații a reclamantei, care fusese admisă de judecătoria, doar două acte de urmărire penală au fost efectuate în termenul stabilit de instanță pentru finalizarea cercetărilor, și anume audierea suspectului T., care a avut loc la 28 februarie 2023, și noua audiere a suspectului prin comisia rogatorie dispusă la 24 aprilie 2023.

10. Printr-o ordonanță din 7 august 2023, parchetul de pe lângă judecătoria de sector competentă din București a clasat cauza având ca obiect fapte de violență domestică pentru motivul lipsei probelor suficiente împotriva suspectului, pe de o parte, și al prescrierii răspunderii penale a acestuia, pe de altă parte, în ceea ce privește acuzațiile de amenințare.

11. La 19 august 2023, reclamanta a obținut pentru ea și copiii săi un ordin de protecție provizoriu emis de poliție și care

Îl viza pe T. pentru motivul că acesta se comportase violent atunci când a mers la domiciliul reclamantei pentru a-și vizita copiii. Acest ordin provizoriu a fost confirmat la 22 august 2023 printr-o hotărâre a Judecătoriei Cornetu.

12. Invocând art. 3 din Convenție și, în esență, art. 8, reclamanta s-a plâns că autoritățile nu au acționat și nu au luat măsurile necesare pentru a-i proteja copiii și pe ea însăși. Ea le reproșează tergiversarea urmării penale privind plângerea sa pentru violență domestică. Reclamanta consideră că viața și sănătatea sa, precum și ale copiilor săi sunt în continuare în pericol.

13. Invocând art. 14 din Convenție, coroborat cu art. 2 și 3, consideră că autoritățile locale de protecție a copilului au învinovățit-o, în calitate de soție și mamă a copiilor săi, pentru situația conflictuală cu fostul soț și au fost reticente în a-i oferi asistența necesară, în pofida hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea sa.

MOTIVAREA CURȚII

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

14. Reclamanta susține că urmărirea penală având ca obiect violența domestică nu a fost efectivă.

15. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declară admisibil.

16. Principiile generale referitoare la caracterul efectiv al urmării penale privind fapte de violență domestică au fost rezumate în Hotărârea *Buturugă împotriva României* (nr. 56.867/15, pct. 60—62, 11 februarie 2020). Dispozițiile Convenției privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (cunoscută sub numele de „Convenția de la Istanbul”) sunt citate în Hotărârea *M.G. împotriva Turciei* (nr. 646/10, pct. 54, 22 martie 2016). Această convenție a intrat în vigoare în România la 1 septembrie 2016.

17. În special, Curtea a hotărât că statele au o obligație pozitivă de a institui și de a aplica în mod eficient un sistem de combatere a tuturor formelor de violență domestică și de a oferi victimelor garanții procedurale suficiente (*Opuz împotriva Turciei*, nr. 33.401/02, pct. 145, CEDO 2009, și *Bălșan împotriva României*, nr. 49.645/09, pct. 57 *in fine*, 23 mai 2017).

18. Curtea observă că, la 24 septembrie 2018, reclamanta a sesizat autoritățile cu privire la comportamentul violent al soțului său (*supra*, pct. 2). Invocând certificatele medico-legale (*supra*, pct. 1), reclamanta s-a referit în special la amenințările proferate de soțul său și la violențele exercitate de acesta asupra sa. Cu toate acestea, Curtea observă că cercetările privind violența domestică de care s-a plâns reclamanta au durat aproape cinci ani în fața parchetului și că acest interval de timp a dus la prescripția răspunderii penale a suspectului pentru unele dintre faptele denunțate (*supra*, pct. 10).

19. În plus, Curtea observă că, în cursul urmării penale care a avut o durată excesiv de lungă, judecătoria a pronunțat trei hotărâri judecătorești în favoarea reclamantei, în care a stabilit în trei rânduri termene de finalizare a procedurii care nu au fost respectate de autoritățile competente cu efectuarea urmării penale (*supra*, pct. 9).

20. De asemenea, observă că organele de cercetare nu l-au audiat pe suspect decât în iulie 2020, adică la un an și zece luni după ce reclamanta a depus plângerea pentru violență domestică. Într-o cauză similară cu prezenta speță, care privea presupuse acte de violență domestică, Curtea a considerat că revenea autorităților competente cu efectuarea urmării penale sarcina de a lua cu promptitudine măsurile necesare pentru a clarifica circumstanțele cauzei (*Buturugă*, citată anterior, pct. 68).

21. Curtea observă că parchetul a concluzionat, de asemenea, că nu existau suficiente probe care să îl incrimineze pe T., în pofida probelor furnizate, cum ar fi raportul de evaluare psihologică întocmit de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului la 9 aprilie 2019 (*supra*, pct. 1). În ceea ce privește probele considerate insuficiente, Curtea observă, de asemenea, că autoritățile nu par să fi depus toate eforturile pentru a găsi și a audia anumiți martori cu promptitudinea pe care o impune o plângere penală privind fapte de violență domestică care implică copii (*supra*, pct. 9). În consecință, Curtea nu este convinsă că astfel de concluzii ar avea un efect disuasiv de natură să limiteze un fenomen atât de grav precum violența domestică (*Buturugă*, citată anterior, pct. 68).

22. Aceasta accentuează diligența deosebită necesară în soluționarea plângerilor pentru violență domestică și consideră că în cadrul procedurilor interne trebuie să se țină seama de caracteristicile specifice ale faptelor de violență domestică, astfel cum sunt recunoscute în Convenția de la Istanbul (*supra*, pct. 17). În speță, constată că ancheta internă efectuată de autoritățile naționale nu a luat în considerare aceste caracteristici specifice, cum ar fi luarea în considerare ca o circumstanță agravantă a faptului că infracțiunea a fost comisă în prezența copiilor (*ibid.*, pct. 67).

23. Este adevărat că reclamanta a invocat cu succes dispozițiile Legii nr. 217/2003 și că judecătoria a emis ordine de protecție în favoarea reclamantei și a copiilor săi pentru o perioadă totală de nouă luni (*supra*, pct. 4). Curtea observă în această privință că ordinele în cauză au fost emise într-o perioadă ulterioară incidentelor denunțate de reclamantă, care au avut loc între 2015 și august 2018, și că efectele acestor ordine nu au avut consecințe asupra caracterului efectiv al urmării penale efectuate în speță. În consecință, Curtea consideră că, deși cadrul juridic instituit de statul pârât i-a oferit reclamantei o formă de protecție, această protecție i-a fost acordată după ce faptele violente au fost denunțate și nu a putut să remedieze deficiențele din cadrul urmării penale (*ibid.*, pct. 72).

24. Ținând seama de deficiențele sus-menționate, Curtea consideră că reclamanta nu a beneficiat de o anchetă care să răspundă cerințelor art. 3 din Convenție.

25. Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte capete de cerere

26. Reclamanta a formulat și alte capete de cerere în temeiul art. 8 și 14 din Convenție coroborat cu art. 2 și 3. Având în vedere faptele speței, argumentele părților și concluziile menționate mai sus, Curtea consideră că a statuat asupra principalelor probleme juridice ridicate de prezenta cauză și că nu este necesar să examineze admisibilitatea și temeinicia celorlalte capete de cerere [*Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu împotriva României* (MC), nr. 47.848/08, pct. 156, CEDO 2014].

Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

27. Reclamanta solicită 15.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit.

28. În această privință, Guvernul lasă acest aspect la aprecierea Curții.

29. Curtea acordă reclamantei 12.500 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru aceasta.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
 2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;
 3. hotărăște că nu este necesară examinarea admisibilității și temeiniciei celorlalte capete de cerere formulate în temeiul altor dispoziții ale Convenției;
 4. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantei, în termen de trei luni, 12.500 EUR (douăsprezece mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru aceasta, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, care va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte;
 5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 12 decembrie 2023, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
TIM EICKE

Grefier adjunct,
Ilse Freiwirth

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

